

Rezsi (Szerkesztőségi jegyzet)

Zajlik a rezsicsökkentés melletti aláírásgyűjtés országszerte, Rákosmentén is. A márciusi, áprilisi mostoha időjárás sem tartotta vissza az embereket, hogy kézjegyükkel lássák el azt az ívet, amely nem egyszerűen a kormányzat fölhívásának elfogadását, sokkal inkább a saját, a családi érdekek melletti kiállást, azok megvédését jelenti. Az ország legnagyobb érdekérvényesítő erővel rendelkező ereje, a kormányzat áll a legkiszolgáltatottabb kisemberek millió mellé. Valójában persze azt teszi végre, ami a dolga, hiszen választott szervezetek gyakran éppen alapfeladataikról szoktak megfélekedni.

Az ellenkezőjére azonban, sajnos, jócskán akad példa. A szolgáltató cégek – (az előző) kormányzati segítséggel – hihetetlen mértékben megemelték a gáz, a villanyáram árát. 2011-ben az egész Európai Unióban Magyarországon volt a rezsiköltség a legmagasabb. Magasabb, mint Németországban, Svédországban vagy Dániában, illetve másfélszerese volt az Európai Unió átlagának.

Ha eltekintünk a témában kibontakozott nagypolitikai csatározásoktól, s csak az emberi reakciókra figyelünk, ott is találunk furcsaságokat.

Házunk táján, a Tizenhetedik Online Facebook oldalán is megtisztelt két olvasónk véleményével. Gyüre Zsolt például az írja az aláírásgyűjtést beharangozó cikkünket kommentálva, hogy „Megy a parasztvakítás ezerrel...”. Borbás Gábor pedig egyebek mellett úgy érvel, hogy”... az elmúlt két évben eddig 15%-kal nőttek a rezsiárak. Most ebből visszaadnak 10%-ot. Hurrá!”

Hogy mi a parasztvakítás a fenti adatokban, azt, sajnos, nem tudjuk meg kommentálónktól. Mint ahogy Borbás Gábor sem szól arról, hogy 2002 és 2010 között 15 alkalommal emelték a gáz árát, így az 206 százalékkal, tehát háromszorosára emelkedett. Ugyanezen időszak alatt az áram ára 97 százalékkal, tehát mintegy kétszeresére nőtt. Másról beszél, mint Godóné, mikor a bor árát kérik.

Lássuk be, eddig soha senki nem ment szembe azzal a globalista erőktől kiinduló – ám sajnos itthon is szervezett támogatásban részesített – emberi akarattal, amely csak a magyar családok megtámadásával tudja elképzelni önnön profitterveinek megvalósítását. Most valaki ezt végre megteszi, s polgártársaink némelyike ezen fanyalog.

Igaz, ami igaz: sokszor becsapták már a magyar népet történelmünk során. Az „átkos” diktatúra évtizedeiben, meg azután is. Van azonban egy nagy különbség a két helyzet között. A szociálliberális kormányzatok idején végbement átverésekhez a Nyugat, a globalista nagytőke markát dörzsölve, némán falazott, hiszen az ő javát is szolgálta a polgárnyúzó, alattomos áremelések sora. Most, hogy az óriás profitjukat nem tudják tovább hizlalni, szaladnak az ellenzékhez, az EU-hoz panaszra, nemzetközi offenzívát gerjesztve az lakosság érdekeit védelmező kormányzattal szemben.

Talán indokolt lehet a kérdés: kiadáscsökkentésre természetes emberi reflex a személyes fanyalgás? Normális dolog az, ha valaki valamiért többet akarni fizetni, ha olcsóbban is megúszhatja a dolgot? Kihez, vagy mihez kötődik az az ember, aki olyasmi ellen tiltakozik, ami az ő alapvető érdekeit is szolgálja? Milyen erő készletet valakit arra, hogy a rosszat jónak hazudja még önmagának is? Orvosi esetekről ne beszéljünk. Esetleg egy-egy politikai székértáborhoz tartozás elvárásai lehetnek erősebbek önnön valódi érdekeink melletti kiállásnál?

A tudós, Gerald G. Jampolsky magatartáskutató, így fogalmaz: „Az általunk vágyott élet elérésében azok az akadályok állnak, amit saját elménk helyez elénk.”

Nincs mese, merni kell hinni önmagunknak! Hinni annak, amit az életben maradásért folytatott örökös napi küzdelemben ösztöneink sugallnak, s amit a józan eszünk diktál. 1990 előtt még itt voltak a szovjet tankok! Több mint négy évtizeden át nem lehetett mást tenni, mint amit a harckocsik árnyékában hűsölő hatalom suksükölő rezidensei ránk kényszerítettek.

Most nem szuronyokkal kell szembemenni! Nem tankokkal kell harcba szállni! Csupán önmagunkat kell legyőzni. Sokak szerint ez a legnehezebb.

A Facebook oldalunkon, s a nyilvánosság más fórumain negatív véleményt nyilvánítók persze elenyésző kisebbségben vannak. A statisztika nyelvén ez annyit tesz, hogy a nagytöbbség – köztük sok-sok őszintén baloldali érzelmű ember is – támogatja a rezsicsökkentést, s bíz a sikerben. Jól tudja, hogy itt pártokon átívelő nemzeti kérdéstről van szó, amelynek annál sikeresebb a kimenetele, s ő személy szerint is annál jobban jár, mennél egységesebben áll az ügy mögött az ország népe!

A bölcs azt mondja: „Ha küzdesz, veszíthetsz! Ha nem küzdesz, vesztettél!”
Érdemes ezt szem előtt tartani embernek, nemzetnek egyaránt.

Horváth K. József

Forrás: Tizenhetedik Online